

PAVLE POPOVIĆ VERSEI

PANNÓN AKVARELL

Súlyos kalászokat bíbor hőség locsol
száraz szalmán perrenő aranyszemek
lobog az egyetlen nap a szomjúhozók szemében
lángja bizodalom

lobog az egyetlen nap ahol már madár se jár
szedi az éj az ég érett narancsait
mögöttünk halott órák hevernek
elszóródtak a tájon akár a páfrány

kihajt haragos színű földemből
ez a szív mint máglyája az égnek
lángja reménynek
tudom végül majd elizzik benne minden
nincs menekvés
mert sose közelítsük a lángot
a nap helyett az süt majd föl a por
senki se lesz se jobb se rosszabb
mind akik itt állnak most a kezdeten
lesznek utolsók

súlyos kalászokat bíbor hőség locsol
száraz szalmán meleg gyöngye ömöl
e nagy nap mint nagy aranygöröngy
még előttem áll.

NOCTURNE

Ni, az éneklő madár
felroppen a tűzből a homályos égre
hogy ott csallagként csüngjön a világ felett
s pazarul csillogjon álmaimban

Érzem
mert magányos
ma éjjel csendben meghal e madár
messze szívemtől
tisztán és ártatlanul.

MIRŐL MORMOL A TENGER

Miről mormol a tenger
talán a mindent szikrázó fénnel
beragyogó szerelemről a parton
ahová az álmok s barangolások után jutottunk
mi gyógyíthatatlanok és szép jelenések
a parton ahol már nincs más megoldás
mert úgy kerültünk ide visszavonhatóanul egyedül
miként a fájdalomban vagyunk magányosak és nagyok
miről mormol a tenger
talán a minden reményt
szikrázó fénnel beragyogó késő szerelemről
mert így egyszeriben megszépülnek a
mindennapi vágyak s fondorlatok
s a kísértő elkerülhetetlen árnyak
melyeket ott látok minden csillogásban
miről mormol a tenger
késő szerelemről-e vagy arról
hogyan semmisen a hangzatos szavak
és könnyű lebegésük az örök dolgok
meg az áttetsző füstbe vesző világ felett
semmisen a szavak melyek az izzó fővenyt belengik
s telt suhogással ömlenek szerte
akár a kristály vízcseppek
a villanásnyi mérhetetlen tajték
fehér virágaiba
miről mormol a tenger
talán az egyetlen szomjúhozott szerelemről
vagy csak a megérintett dolgok vakító ragyogásáról
hisz bennem e ragyogás még
akár az olthatatlan remény megosal de szomjat is olt
s hát hiszünk mindennek múlhatatlanul
isszuk szétlocsoljuk e fényt
amíg csak az ég tüzei égnek s amíg
csalogat bennünket a tenger,
amely halott hajóként már süllyed és eltűnik
bennünk visszavonhatóanul.

FÖLJEGYZÉS

Az egész térséget a július tölti be alattunk
forró sziszegésével a virággá feslett reggeltől
egészen addig a váratlan szélíg
mely valahonnan a sziklák közül jön, hogy megmossa szemünk
s szétszórja álmainkba a nappal még meleg hamvát
s csak ülünk így a parton mi magunk hosszabbítva meg az örök
várakozást

s akárcsak tavaly simogatjuk csak hiábavalón
az unalom szelindekeit s undok szegénységünket
meg a nyugtalan szavakat melyek felszaladtak hallásunkba
s elröppentek könnyedén akár a virágszirmok ki tudja merre
s most minden élőben folytatódik a szorgos semmittevés
végtelen sikolyként
megcsúfolásaként e végtelen nyílt vizeknek.

A hold ott ül a térdén
az érzékek jégárján szeretne siklani
vagy felszökkenni a tejútra
ne várj rám, lélek, röppenj
a csillagok mérhetetlen süket világába
a hűség téged dicsérő dala ez
simítsd végig a haját
homloka mély sírgödreit
melyekben ott pihen már a gyanú s a többi erény
testén a zavarosban vadászó vadak
a hold ott ül a térdén
az érzékek jégárján szeretne siklani
vagy felszökkenni a végtelenbe.
Csend van most a folyón
némán akár az árnyak — szembogarából
felröppennek az utolsó csillagok és madarak
szerelme egybeolvad
a sötét úr mérhetetlenségével fejünk fölött.
A földön a pirkadás mély árnyai neszeznek
a homályból szikrát senki se görget.

Ej. Ophélie sápadtan és szellemétől úzve
bolyong és kószál az ős tovatűnés vizén.

A hamu mind sűrűbben hullik
a volt világ álmaiba.

HÍVÁS

Hol vagy most szépséges csillag
feledés csillaga
hogy lángolj e fej rózsájában
hogy kicsúfolj mindent
hogy eszedbe jusson e fej
álomtalanságomból emelj
feledés csillaga

Ölj meg csillag
hiába várt ébrenlét napját

VASÁRNAP

Messze előttem egészen egyedül egy ember látszik
távolba veszik
óriás üres ökleibe
beleférne
a hatalmas búzaföld

Messze előttem egészen egyedül egy ember látszik
sírgödör szerű
mély és hűvös ökleibe
beleférne a nap

a csend oszlopa hirtelen feltornyosul
a világ összes dolgai felett.

HAJLÉK

Lám, tajtékzik a lombtaréj a szilfa csúcsán
de nincs már az a szilfa
lám, hozzám futott a mezítlábas ösvény
de az az utacska sincs már
lám, az almányi nap ott ül ablakomban
de az az ablak sincs már
lám, az aranyló reggel küszöbünkön szölongat messzítüntet
de az a küszöb sincs már
lám, világra tárom az ajtót életre kelve
de az az ajtó sincs már
lám, fal feszül a régi fájdalomnak
de nincs az a fal már
lám, madarak, madarak, madarak
de nincs a te hangod

Csak a zsarátnok fölött — cseppre csepp —
potyog a meggy.

OPHELIA

Mielőtt virrad s amíg a csillagok égnek
siess vár a víz sötétlő mélye
a világot pusztulása téríti észhez
mikor a fény végképp homályba mérül
körüöttünk kristályok fagyos csillagok remegnek
az ember nem más mint maga a lénye.

mielőtt virrad s amíg a csillagok égnek
siess vár a víz sötétlő mélye
a szó csak páncél méreg s kardok éle
Mit hűtlenség vagy végtelen szerelmek!
süllyedjen a világ a mélységet érje
ott lent a szépség hullámai lengnek

mielőtt virrad s amíg a csillagok égnek
siess vár a víz sötétlő mélye.

BÚCSÚBESZÉD

Virág simogasd meg még egyszer a szemem
keserűség van a gyöngéd gyönyörben
a szerelem már vetkezik előttem szemérmetlenül
ne legyen soha többé mezítlen alatt meztelen
senki sem hallja meg bennem hangodat
a halál munkálkodik
minden szépséget magával söpör
virág simogasd meg még egyszer a szemem
térjen vissza minden régi gyönyör
ami csak tiszta öltözzék gyanúba
az igaz csupán sejthető legyen

az igaz csupán sejthető legyen
szépségem a koponya mosolyát őrzi
minden kertágyazás virág csalása
titoktól remeg a lét
látás lengi a homályt
azért vagyok hogy gyönyörként igyam a kint
amíg csak elmém el nem borul.

Fehér Ferenc fordításai